ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μαζική ανεργία, εργατική γενοκτονία

Αν και οι στατιστικοί δείκτες δεν μπορούν να αποτυπώσουν το φλέγον κοινωνικό ζήτημα της ανεργίας, τα στοιχεία είναι εφιαλτικά. Ένας στους τρεις ανθρώπους στην Ελλάδα δεν έχει δουλειά, 2 στους 3 νέους κάτω των 29 ετών δεν βρίσκουν καμία απασχόληση. Τα επίσημα στοιχεία της Γιούροστατ καταγράφουν ποσοστά επίσημης ανεργία για τη χώρα μας στο 28% για τον Νοέμβρη του 2013, δηλαδή 1,4 εκατομμύρια εργαζόμενοι εκτός εργασίας! Μαζί με τους μη καταγεγραμμένους ανέργους, η ανεργία έχει χτυπήσει βάναυσα σχεδόν 2 εκατομμύρια ανθρώπους, ενώ στη νέα γενιά τα νούμερα είναι καταστροφικά: 60% των νέων κάτω από 25 ετών δεν βρίσκουν δουλειά! Ποσοστά απίστευτα από κάθε άποψη, σκληρότερα από τα δημοσιογραφικά κλισέ περί «αρνητικών ρεκόρ» της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Ελλάδα μπορεί να είναι στην τρομερή κορυφή, αλλά δεν αποτελεί εξαίρεση. Στις χώρες της Ε.Ε. η ανεργία ανήλθε τον Ιανουάριο σε 26,3 εκατ. άνεργους, εκ των οποίων οι 19,2 στις χώρες της Ευρωζώνης. Τα ψηλότερα ποσοστά εκτός από την Ελλάδα καταγράφονται στην Ισπανία, την Κροατία και την Κύπρο, ενώ τα χαμηλότερα στη Γερμανία και τη Γαλλία.

Πιο βαθύ και εφιαλτικό γίνεται το πρόβλημα όταν στα αριθμητικά ποσοστά που «φωτογραφίζουν» την ανεργία προστεθούν και άλλοι δείκτες: 2 στους 3 είναι μακροχρόνια άνεργοι, αδυνατούν να βρουν δουλειά για πάνω από δύο χρόνια. Στα ποσοστά ανεργίας δεν υπολογίζονται από τους αστικούς οργανισμούς οι εκατομμύρια άνθρωποι που απασχολούνται 3 ώρες ή 1 μέρα την εβδομάδα ή και τον μήνα (!), αποτέλεσμα των διάφορων μορφών «ευέλικτης» εργασίας-εκμετάλλευσης. ***Επίδομα ανεργίας από τον ΟΑΕΔ παίρνουν μόλις οι 174.178 από τους άνεργους, δηλαδή το 16,4%!***

Αν προσθέσουμε την γενικότερη οικονομική κατάσταση της κοινωνικής πλειονότητας, την φτωχοποίηση, την ραγδαία πτώση του βιοτικού επιπέδου, το μείγμα γίνεται εκρηκτικό. Η κρίση του καπιταλισμού έχει συγκεκριμένα αποτελέσματα: ανεργία, φτώχεια, και εξαθλίωση

για τους πολλούς, κέρδη, ανάπτυξη, κυριαρχία για ακόμα πιο λίγους. Η τεράστια στρατιά των ανέργων, με πιο χτυπημένα τμήματα την νέα γενιά, τις γυναίκες, τις πιο φτωχές περιοχές της Ευρώπης, αποτελεί μια καυτή λάβα, πολιτικά και κοινωνικά εκρηκτική από κάθε άποψη.

Η ανεργία δεν είναι ένα κοινωνικό πρόβλημα σε όξυνση. Είναι το πρόβλημα, το φλέγον κοινωνικό ζήτημα για τον κόσμο της δουλειάς. Αποτελεί το πιο κομβικό ίσως ζήτημα για όλο το λαϊκό και εργατικό κίνημα, αλλά και για τις πολιτικές δυνάμεις. Η απάντηση στην εργατική γενοκτονία που συντελείται, θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό την κατεύθυνση της ταξικής πάλης.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΟΥΜΕ, ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Μαζικές προσλήψεις σε υγεία, παιδεία, δήμους, υπηρεσίες. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των εργοστασίων που έκλεισαν οι καπιταλιστές

Πως θα δουλέψουν οι σχεδόν δύο εκατομμύρια άνεργοι; Σε αυτή την πρόκληση θα κριθεί το εργατικό κίνημα, τα συνδικάτα, αλλά και οι πολιτικές δυνάμεις. Οι απαντήσεις δεν είναι φυσικά ουδέτερες. Έχουν «αντίπαλο» και στόχους. Για μια σύγχρονη εργατική πολιτική πρόταση απάντηση υπάρχει. Προϋποθέτει όμως έναν ριζικά διαφορετικό δρόμο, ένα νέο εργατικό κίνημα και ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα με κομμουνιστική προοπτική.

Η καπιταλιστική κρίση για τον κόσμο της δουλειάς δεν είναι κάποιοι δείκτες, αλλά το μαύρο παρόν της καθημερινής πάλης για την επιβίωση. Η εφιαλτική έκρηξη της ανεργίας είναι αποτέλεσμα μιας πρωτοφανούς αντιδραστικής επίθεσης στην εργασία στο έδαφος της κρίσης και της απάντησης που προσπαθεί να δώσει το κεφάλαιο σε αυτήν με μια αντιδραστική ανασυγκρότηση του συστήματος σε όλα τα πεδία, με πρώτο θύμα την ζωντανή εργασία.

Η ραγδαία αύξηση και μονιμοποίηση της ανεργίας τροφοδοτείται από πολλές συγκλίνουσες διαδικασίες, όπως: το κλείσιμο πολλών μεγάλων μονάδων (π.χ. πρόσφατα μόνο Ναυπηγεία, Χαλυβουργίες, Τσιμέντα, κ.α), αλλά και εκατοντάδων μικρών ιδιωτικών επιχειρήσεων. Τις αυξανόμενες μαζικές απολύσεις και μειώσεις προσωπικού στην πλειοψηφία των επιχειρήσεων για την διασφάλιση των κερδών των αφεντικών τους, η λεγόμενη «μείωση του εργατικού κόστους», με βασικό οπλοστάσιο τα αντιδραστικά μέτρα και τους μνημονιακούς νόμους που διευκολύνουν την εργοδοσία με την μείωση της αποζημίωσης, την

προειδοποίηση απόλυσης, την αύξηση του ορίου ομαδικών απολύσεων, κ.α. Όπως και οι χιλιάδες απολύσεις στο δημόσιο μαζί με τη μη ανανέωση των συμβάσεων στο δημόσιο και ευρύτερα, το κλείσιμο δημοτικών επιχειρήσεων, την κατάργηση δημόσιων οργανισμών. Αλλά και το ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, η συντριβή των μεσαίων στρωμάτων της πόλης, η μετεγκατάσταση επιχειρήσεων σε άλλες χώρες, οι τεχνολογικές αλλαγές που αντικαθιστούν ζωντανή με νεκρή εργασία, η μεγαλύτερη παραμονή στην εργασία (λόγω των «ασφαλιστικών νόμων», την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, των μειωμένων αποδοχών-συντάξεων, κλπ.) των πιο ηλικιωμένων.

Ταυτόχρονα με την εκρηκτική αύξηση της ανεργίας ***επιδεινώνονται και οι όροι ζωής των ανέργων:*** το επίδομα ανεργίας χορηγείται σε λίγους, για μικρότερο χρονικό διάστημα και μειώνεται συνεχώς. Οι περισσότεροι άνεργοι δεν έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ασφάλιση. Η περίοδος ανεργίας δεν είναι συντάξιμη.

Συνολικά, γύρω από το πρόβλημα της ανεργίας εκδηλώνεται με ακραίο τρόπο όλη η κοινωνική βαρβαρότητα του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της κρίσης του.

Ποιες είναι όμως οι απαντήσεις στο καυτό κοινωνικό ζήτημα της ανεργίας;

Ο***ι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις,*** ο αστικός συνασπισμός εξουσίας και τα κόμματά του απαντούν στο πρόβλημα της ανεργίας με την κυρίαρχη γραμμή του κεφαλαίου. ***Η λογική των αστικών κυβερνήσεων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης*** είναι «να γίνουν διαρθρωτικές αλλαγές στην οικονομία και την αγορά εργασίας, ώστε να αυξηθεί και η απασχόληση». Εννοούν βέβαια να δεχθεί η εργατική τάξη την αντιδραστική αναδιάρθρωση του κεφαλαίου, με πλήρη ελαστικοποίηση και αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, με την ελπίδα κάποιας «ανάκαμψης», μετατρέποντας όλη τη χώρα και όλη την εργατική τάξη σε «Ειδική Οικονομική Ζώνη» με τριτοκοσμικά επίπεδα αμοιβών και σχέσεων εργασίας μέσα στην καρδιά της ΕΕ. Βέβαια τα ίδια τα αστικά επιτελεία προβλέπουν ότι ακόμη κι αν υπάρξει αναιμική ανάπτυξη η ανεργία δεν θα μειωθεί!

Έτσι, η πολιτική του κεφαλαίου είναι να «μοιράσει» την εργασία ανάμεσα στους πολλούς, καταργώντας τη μόνιμη και σταθερή δουλειά και φτιάχνοντας μια ασπόνδυλη μάζα «απασχολήσιμων». Τέτοιας κατεύθυνσης ήταν και οι πρόσφατες εξαγγελίες Σαμαρά για τα «προγράμματα για την ανεργία». Με την ένταξη 440.000 ανέργων σε προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας για πέντε μήνες και χωρίς δικαιώματα.

Ταυτόχρονα, τόσο η Ευρωπαϊκή Ένωση, όσο και η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία (παλιού και νέου τύπου), προωθεί τη λεγόμενη ***«κοινωνική οικονομία», βασικό στοιχείο της δέσμης ενεργειών της ΕΕ για την τόνωση της επιχειρηματικότητας,*** την υποκατάσταση βασικών δημόσιων λειτουργιών και υπηρεσιών (π.χ. ΟΤΑ, εκπαίδευση, κ.α.). Πρόκειται για αυτό που ο ΣΥΡΙΖΑ ονομάζει ***«τρίτο, κοινωνικό τομέα της οικονομίας»,*** με ανάπτυξη της απασχόλησης μέσω της «υγιούς» επιχειρηματικότητας και δίκτυα προστασίας ανέργων μέσω ΜΚΟ, ευρωπαϊκών προγραμμάτων και επιδοτήσεων μέσω του «κοινωνικού ταμείου» της ΕΕ.

Το σύστημα, η εργοδοσία, η κυβέρνηση (αυτοί, δηλαδή, που ευθύνονται για το πρόβλημα), π***ροσπαθούν να αξιοποιήσουν την ανεργία, την ύπαρξη του τεράστιου «εφεδρικού στρατού εργασίας» για:*** Πρώτο, να μειώσουν συνολικά τους μισθούς και τα μεροκάματα και των εργαζόμενων και των νεοεισερχόμενων στην αγορά εργασίας (εξ ου και οι προσλήψεις με τα 592 ευρώ ή ο εξαναγκασμός σε μειωμένες αποδοχές ή σε μειωμένες αποδοχές και μειωμένο ωράριο κάτω από το φόβο της απόλυσης). Δεύτερο, να γενικεύσουν τη ζώνη της ημιεργασίας-ημιαπασχόλησης και γενικότερα της ελαστικής εργασίας, κάνοντάς την κανόνα και όχι εξαίρεση – ιδιαίτερα για τις νέες γενιές. Τρίτο, να μεταφέρουν ένα μέρος του κόστους εργασίας και του κόστους ασφάλισης από τον εργοδότη στο κράτος και από αυτό στους εργαζόμενους μέσω της φορολογίας (επιδοτούμενες προσλήψεις). Τέταρτο, να αντικαταστήσουν τα επιδόματα ανεργίας με ενισχύσεις που χορηγούνται στους εργοδότες, ώστε να προσλάβουν ή να «καταρτίσουν» ανέργους. Πέμπτο, να ισχυροποιήσουν κοινωνικά και πολιτικά τη θέση τους συνολικά απέναντι στη εργατική τάξη. ***Ταυτόχρονα οι απολύσεις και ο εφιάλτης της ανεργίας αποτελούν ένα από τα βασικά όπλα της τρομοκρατίας των εργοδοτών απέναντι στους εργαζόμενους,*** στοιχείο φόβου και εργαλείο υποταγής.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά και το ταξικό εργατικό κίνημα, πρέπει να παρέμβουν σε αυτή την αναμέτρηση, αποκαλύπτοντας ότι ***η ανεργία είναι σύμφυτο του συστήματος της εκμετάλλευσης,*** είναι αποτέλεσμα όχι της έλλειψης αλλά της αποθέωσης της ανταγωνιστικότητας, της αγοράς και των κερδών ως κριτήρια για την πολιτική και την οικονομία. Είναι αποτέλεσμα όχι των «άκαμπτων» εργασιακών σχέσεων αλλά του ίδιου του εκμεταλλευτικού χαρακτήρα της μισθωτής σχέσης εργασίας. Για την αύξηση της ανεργίας δεν ευθύνεται η μη αξιοποίηση των ευρωπαϊκών κονδυλίων και οι καθυστερήσεις στις «διαρθρωτικές αλλαγές» που ζητά ο ΣΕΒ, η ΕΕ και οι πολυεθνικές, αλλά αντίθετα η πολιτική και τα δεσμά της Ε.Ε. και του κεφαλαίου. Οι διαπιστώσεις αυτές είναι χρήσιμες για να δείξουμε τον αντίπαλο, να παλέψουμε ενάντια στην αιτία και όχι μόνο τις συνέπειες της ανεργίας. Ωστόσο, ***το εργατικό και λαϊκό κίνημα, για να είναι αποτελεσματικό,***

χρειάζεται στόχους και πρόγραμμα πάλης. Χρειάζεται αιτήματα και λογική σύγκρουσης με την πολιτική που γεννά και πολλαπλασιάζει την ανεργία και την εξαθλίωση. Μόνο έτσι θα δίνει αποτελεσματικά τις μάχες για να ζήσει ο κόσμος της δουλειάς. Μόνο έτσι η πάλη για αξιοπρεπή ζωή σήμερα θα χτυπά στην καρδιά του αντίπαλου για να τον ανατρέψει. ***Πυρήνας μιας συνολικής απάντησης στην ανεργία είναι πρώτα απ΄ όλα η απαίτηση και διεκδίκηση για δουλειά τώρα για όλους.*** Να δουλέψουν και να ζήσουν οι άνεργοι. Μαζί με αυτό τον καθοριστικό στόχο, το κίνημα και οι μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς παλεύουν για την ανακούφιση και την επιβίωση των ανέργων, την κάλυψη των βασικών αναγκών τους. Η πάλη αυτή δεν έρχεται σε σύγκρουση με το στόχο για την ανατροπή της επίθεσης, αντίθετα, εντασσόμενη σε μια λογική και ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικό, δημιουργεί τους δρόμους για συνολικές ρήξεις και ανατροπές στην πολιτική του κεφαλαίου.

Από τη σκοπιά αυτή βασικές αντικαπιταλιστικές διεκδικήσεις είναι:

Απαιτούμε δουλειά και όχι φιλανθρωπία.
Μαζικές προσλήψεις στην υγεία, παιδεία, δήμους, υπηρεσίες.
Τώρα να εθνικοποιηθούν και να ανοίξουν τα εργοστάσια και οι επιχειρήσεις που τις έκλεισαν οι καπιταλιστές, με κρατική ιδιοκτησία και εργατικό έλεγχο.
Να πετάξουμε έξω τράπεζες, τρόικες, κυβερνήσεις και αφεντικά, να πάρουμε στα χέρια μας το τιμόνι της οικονομίας και της εξουσίας!

Από τη σκοπιά των εργατικών αναγκών και συμφερόντων, ***στα εργοστάσια και τις εταιρείες που κλείνουν, υπάρχει λύση*** και το εργατικό κίνημα διεκδικεί: Εθνικοποίηση όλων των εταιρειών που τις εγκαταλείπουν/κλείνουν οι καπιταλιστές, χωρίς αποζημίωση, και επαναλειτουργία τους με κρατική ιδιοκτησία, κάτω από εργατικό και λαϊκό έλεγχο!

Για τις απολύσεις στο δημόσιο υπάρχει απάντηση: Δημόσιες δαπάνες για κοινωνικές υπηρεσίες και κοινωνικές υποδομές, μαζικές προσλήψεις για την κάλυψη όλων των κοινωνικών αναγκών σε υγεία, παιδεία, δήμους, κλπ.

Μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση αποδοχών, για να δουλέψουν οι εκατομμύρια άνεργοι. Όλα αυτά θα δημιουργούσαν εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας, λύνουν το πρόβλημα της ανεργίας. Είναι φανερό όμως, ότι, για να εθνικοποιηθούν τα εργοστάσια, για να υπάρξει εργατικός λαϊκός έλεγχος, να μην αποζημιωθούν οι καπιταλιστές και να δημευθούν οι περιουσίες τους, για να συγκρουστείς με τις τράπεζες και τους δανειστές σε επιχειρησιακό και συνολικό επίπεδο, πρέπει να ανατραπούν μνημόνια και κυβερνήσεις, να

συγκρουστείς συνολικά με την Ε.Ε., να πάρουν οι εργαζόμενοι σοβαρό προβάδισμα στην πάλη για να έχουν το τιμόνι της οικονομίας και της εξουσίας στα χέρια τους. Αυτός είναι ο δρόμος για το μαχόμενο εργατικό κίνημα και την αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά.

ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΧΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Ενιαίο ταξικό κίνημα εργαζομένων - ανέργων

«...μόλις επιχειρήσουν τα εργατικά σωματεία να οργανώσουν μια σχεδιασμένη συνεργασία εργαζομένων και ανέργων για να σπάσουν ή να εξασθενίσουν τις καταστρεπτικές για την τάξη τους συνέπειες αυτού του φυσικού νόμου της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής (της ανεργίας), βάζουν τις φωνές το κεφάλαιο και ο συκοφάντης οικονομολόγος του για καταπάτηση του ''αιώνιου'' -και σα να λέμε ''ιερού''- νόμου της προσφοράς και ζήτησης. Γιατί κάθε αλληλεγγύη ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους άνεργους διαταράζει το ''καθαρό'' παιχνίδι αυτού του νόμου.»
Το Κεφάλαιο, Καρλ Μαρξ.

Αυτός είναι ο δρόμος για τον αγώνα ενάντια στην ανεργία. ***Ένα ενιαίο ταξικό κίνημα εργαζομένων - ανέργων,*** σταθερά-ελαστικά απασχολούμενων, Ελλήνων – μεταναστών, νέων – μεγαλύτερων, Ελλήνων – εργαζομένων στις γειτονικές χώρες, που θα παλεύει κατά της ανεργίας και των απολύσεων με όρους συνολικού πολιτικού εργατικού αγώνα, ***από τη σκοπιά της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης,*** των αντεργατικών νόμων και μέτρων, της ΕΕ και των κυβερνήσεων, των μνημονίων και της τρόικα. Όχι από εμμονή σε ένα πρόγραμμα, αλλά γιατί αυτό αποτελεί π***ροϋπόθεση, για να ζήσει με αξιοπρέπεια η εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία*** (και οι άνεργοι).

Πάλη πρώτα απ΄ όλα για να βρουν δουλειά οι άνεργοι. Αυτό είναι το ζητούμενο και όχι μόνο μια αφηρημένη αλληλεγγύη για την «ελάφρυνση» των συνεπειών της ανεργίας. ***Συνδυασμός της -καθοριστικής- πάλης για δουλειά, με την αναγκαία, επείγουσα και καθημερινή πάλη για αποφασιστική στήριξη των άνεργων*** (πάλη για επιδόματα ίσα με το μισθό, για όσο χρόνο δεν δουλεύουν οι άνεργοι, φοροαπαλλαγές, δωρεάν περίθαλψη, δωρεάν συγκοινωνίες, κλπ).

Βασικό ζήτημα και αφετηρία είναι η αναγκαία (και εφικτή στην εποχή μας) ***ριζική μείωση του χρόνου εργασίας,*** δηλαδή του ωραρίου (30ωρο, 5ήμερο, σταθερή-μόνιμη δουλειά) και των χρόνων εργασίας (σύνταξη για όλους στα 55).

Μεγάλο ζητούμενο στην πάλη ενάντια στην ανεργία και τις απολύσεις είναι και ***η υπεράσπιση και διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων.*** Από αυτή τη σκοπιά διεκδικούμε «να μην απολυθεί κανείς» ή το «να μην κλείσει η εταιρεία». Γι' αυτόν το λόγο είναι καθοριστικό το ***«αγωνιζόμαστε όλοι μαζί και συλλογικά»,*** η αντιπαράθεση με τις αυταπάτες του ατομικού βολέματος.

Για να ενοποιηθεί η πάλη εργαζομένων και ανέργων, δεν φτάνουν οι γενικές επικλήσεις. Απαιτείται ***το ξεδίπλωμα στόχων, προγράμματος πάλης και μορφών που να ενοποιούν σε υλική βάση την αναγκαία κοινή πάλη εργαζομένων και ανέργων,*** απέναντι στο κεφάλαιο και τις πολιτικές του που δημιουργούν συνθήκες εξαθλίωσης, φτώχειας και υπερεκμετάλλευσης για την κοινωνική πλειοψηφία. **Το περιεχόμενο αυτό και η «επαφή» του με σοβαρά τμήματα της εργατικής τάξης και των ανέργων είναι η βάση της ταξικής ενότητας των σύγχρονων προλετάριων της ιστορικής καπιταλιστικής κρίσης που διανύουμε.** Οι θέσεις και η πρακτική του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ και η κυρίαρχη γραμμή του συνδικαλιστικού κινήματος στο ζήτημα της ανεργίας είναι τραγικές και πλήρως αναποτελεσματικές από κάθε πλευρά.

Η δυσκολία και οι αδυναμίες που έχουν όλες οι προσπάθειες στο ζήτημα της πάλης των ανέργων, δείχνουν, ότι το πρόβλημα είναι βαθύτερο. ***Αφορά την ουσιαστική απουσία ενός ταξικού προσανατολισμού του εργατικού-λαϊκού κινήματος που θα απαντάει με όρους συνολικών εργατικών συμφερόντων,*** αναγκών και δικαιωμάτων, διεκδικώντας τον πλούτο και την εξουσία από τον αντίπαλο.

Ριζική μείωση του χρόνου εργασίας

ΤΟ 2004 ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΝ 11 ΩΡΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΠΟΥ ΕΒΓΑΙΝΕ ΜΕ 40 ΩΡΕΣ ΤΟ 1950

Πως θα δουλέψουν οι σχεδόν δύο εκατομμύρια άνεργοι; Σε αυτή την πρόκληση πρέπει να κρίνεται το εργατικό κίνημα, να απαντήσουν τα συνδικάτα, αλλά και οι πολιτικές δυνάμεις. Οι απαντήσεις δεν είναι φυσικά ουδέτερες. Έχουν «αντίπαλο» και στόχους. Για μια σύγχρονη εργατική απελευθερωτική πολιτική πρόταση η λύση υπάρχει. Προϋποθέτει όμως έναν ριζικά διαφορετικό δρόμο, ένα νέο εργατικό κίνημα και ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό και κομμουνιστικό πρόταγμα:

Σε αντίθεση με την γενική τάση του κεφαλαίου για αύξηση του εργάσιμου χρόνου (δηλαδή

της εκμετάλλευσης) σε τμήματα της εργατικής τάξης (π.χ. νόμοι και αλλαγές για 6ημερη δουλειά πάνω από 40 ώρες την εβδομάδα, γενική αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης), στην εποχή της τεχνολογικής και επιστημονικής έκρηξης, είναι εφικτό και αναγκαίο να δουλεύουμε λιγότερες ώρες, για να δουλέψουν όλοι, με μόνιμη και σταθερή δουλειά και αμοιβές με βάση τις σύγχρονες ανάγκες. Ας αναλογιστεί κανείς ότι το 8κτάωρο καθιερώθηκε σχεδόν έναν αιώνα πριν! Σήμερα, η παραγωγικότητα της εργασίας έχει απογειωθεί, ενώ ο χρόνος εργασίας αυξάνεται! Όλα για τα κέρδη...

Ένας μέσος εργάτης το 2004 χρειαζόταν μόνο 11 ώρες εργασίας τη βδομάδα για την ίδια παραγωγή με ένα εργάτη ο οποίος το 1950 θα εργαζόταν 40 ώρες τη βδομάδα (στοιχεία από τις ΗΠΑ, με βάση τις εκτιμήσεις του Γραφείου Στατιστικής της Εργασίας). Σε λίγα χρόνια θα χρειάζεται κάτω από 10 ώρες, κι όμως στην Ελλάδα δουλεύουμε 43 ώρες κατά μέσο όρο την εβδομάδα. ***Ο πλεονάζον πλέον χρόνος εργασίας, είτε μετατρέπεται σε ανεργία κάποιων, είτε μπορεί να μετατραπεί σε λιγότερη δουλειά όλων. Γι΄ αυτό, η ριζική μείωση του χρόνου εργασίας δεν είναι ένα απλό οικονομικό αίτημα, αλλά κρίκος για να βρουν δουλειά οι άνεργοι και ταυτόχρονα βαθιά πολιτικό αίτημα που «ζητάει» από την κλεμμένη υπεραξία.*** Απαιτεί την λύση ταξική: για να ζήσουν οι άνεργοι πρέπει να πληρώσει το κεφάλαιο. Να χάσει πλούτο και εξουσία.

Δημήτρης Γκόβας, εφημερίδα ΠΡΙΝ, 16/3/2014

Πηγή:narnet.gr